

sprejeli in kar so nas učili, niti če uporabimo skupno ime kot npr. »rimsko ljudstvo« ali »provansalci«.

Kako rad bi, da bi mi nekega dne omogočili vsaj slutnjo, da je kak kolos v resnici tudi bil, da bi nekako branili to fantastično in zgolj abstraktno vizijo, brez slehernega ozira na podobo, ki sem si jo ustvaril jaz. Naj se dotaknem njegovih lic, oblike njegovih rok, naj vidim, kako jih izproži ob telesu.

Vse to je pri školjki: z njo smo iz krvi in mesa, ne izdajamo narave: mehkužec in lupinar sta tu. Od tod nekakšen nemir, ki desetkratno povečuje našo radost.

Raymond Queneau

MRTEV KOT
DA ZA JUHO

Mrtev kot skleda za juho
Mrtev kot okrušek skleda za juho
Mrtev kot prazna skleda za juho
Mrtev kot strjen ostanek juhe na dnu skleda za juho
Mrtev kot tisoč skled za juho
Mrtev kot deset tisoč skled za juho
Mrtev kot utopljena miš plavajoča na površini krušne juhe v skledi za juho
Mrtev kot zelje polno uši do vratu na dnu skleda za juho
Mrtev kot skleda za juho
živ kot kamen

SONCE Sonce ko žoga rdeče
odhaja v svojo zimsko četrt
ogrinja se v meglo
okleva z odhodom
v podprtiličje obzorja
kjer si je spletlo gnezdo
še zadnjič ošine z očesom
ta svet ki ga ujčka
še enkrat pomisli na Kopernika
Keplerja Galileja
ki je odkril njegove pege
na vse tiste ki so se ukvarjali z njim
ne jezi se nanje
celo nasprotno ganjeno je
zaradi njihove pozornosti
nikoli se ne spomni brez ganotja
da ga je Anaximenes razglasil za ploščatega kot list

in da mu je Heraklit določil širino stopala človeške noge
 naposled se odloči

in se napoti v svojo zimsko četrt
 do prihodnjega sveta

**ČLOVEK
 IN STEKLENICA**

Spuščati se iz ene kleti v drugo
 iz enega vodnjaka v drugega
 iz enega brezna v drugo —
 je obujati stare spomine
 večno trajajoče kljub obrabi živcev
 in iz zadnje globine lahko padeš globlje
 samo še v zidanico v vinsko klet
 kjer zori vino pod tančico prahu
 v steklenicah s poveščeno glavo
 to so tiste steklenice ki se izpraznjene
 polne nekakšnih besed premetavajo po oceanu.

KO BI BILO

Ko bi bilo mogoče obdržati kapljo vode
 v prgišču
 in jo spustiti po dlani da spolzi od poteze do poteze
 kot se v oceanu preliva z vala na val
 mavrična kroglica čaroben svet
 toda kroglica razpusti svojo slano vodo
 kaj zdaj?

PROGRAM

Govoril bom razločneje
 ribe bodo postale ribe
 alge bodo alge
 in morske pošasti ostanejo morske pošasti
 Ne bom več solil besed
 ne bom več spreminjal rib v škrjančke
 alg v rožnate grmiče in morskih pošasti
 v pisalne stroje
 Same se bodo v večnost ohranjale sirene
 ki jih je razsolil tek časa

GIBANJE

Nenadoma skoči
 žaba? drevo? gora?
 morda samo grič?
 drevo preskoči ozek jarek
 cesta beži

žito valovi
 kamni se vale poskakujejo
 gozdovi kozolce prevračajo
 močvirja in ribniki vro
 Jokajoči vrbi solze teko
 v smehu in radosti
 stran neba se krči premika
 nenadoma
 glej človek in vse okameni

vse je negibno razen
 tu in tam nervoznega nehotenega giba
 veja ki pade komu na glavo
 skala ki se zvali po strmini
 negibno vse razen preprostega drgeta zemlje

Henri Michaux

NA POTI K SMRTI Na poti k Smrti
 Je moja mati srečala veliko ledeno goro;
 Hotela je govoriti,
 A je bilo prekasno,
 Velika vatasta ledena gora.
 Pogledala naju je, mene in brata,
 In zajokala.
 Rekla sva ji — resnično nesmiselna laž — da res razumeva.
 Potem se je nasmehnila z nasmeškom še čisto
 Mladega dekleta,
 Z nasmeškom, ki je v bistvu bil ona,
 Z nasmeškom, ki je bil tako prisrčen skoraj navihan;
 Nato jo je vzela Neprozornost.

MOJI OPRAVKI Le redkokoga lahko vidim, ne da bi ga premlatil.
 Drugi imajo raje notranji monolog. Jaz ne. Jaz raje preteparam.
 So ljudje, ki mi v restavraciji sedejo nasproti in ne rečejo
 nič in ostanejo, ker so prišli, da bi kaj
 pojedli.
 Eden je že tu.
 Jaz ti ga popadem, tok.
 In ga spet pograbim, tok.
 Obesim ga na obešalnik.
 Snamem ga s kljuka.